

ปัญหาการได้รับสิทธิพื้นฐานและการศึกษาของเด็กไร้สัญชาติและเด็กต่างด้าว¹

ปิยะธิดา ปินตาวะนา²

จากการศึกษาเกี่ยวกับการได้รับสิทธิพื้นฐานและการศึกษาของเด็กไร้สัญชาติและเด็กต่างด้าวตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก มีวัตถุประสงค์เพื่อประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี หลักเกณฑ์การได้รับสิทธิพื้นฐาน 4 ประการตามหลักของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กอย่างมีขอบเขต ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้และความเข้าใจว่าที่มาของการได้รับสิทธิพื้นฐานและการศึกษาของเด็กไร้สัญชาติและเด็กต่างด้าว นั้นมาจากแนวความคิดในการมีเจตนาให้เด็กได้รับสิทธิพื้นฐานและคุ้มครองเด็กที่ถือว่าเป็นสมบัติของชาติและอนาคต โดยอ้างอิงมาจากแนวความคิดสิทธิมนุษยชน ที่เน้นการได้รับสิทธิของมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เลือกปฏิบัติ สิทธิมนุษยชนมีความสำคัญในฐานะที่เป็นอารยธรรมโลก (World Civilization) ของมนุษย์ที่พยายามวางระบบความคิดเพื่อให้คนทั่วโลกเกิดความระสือรู้ คำนึงถึงคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ตั้งแต่ยอมรับความเป็นมนุษย์ ศักดิ์ศรี ชาติกำเนิด สิทธิต่างๆที่มีพื้นฐานมาจากความชอบธรรม ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งสิทธิตั้งแต่กำเนิด โดยให้ความสำคัญกับคำว่าชีวิต (Life) และเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่จะต้องได้รับสิทธิตั้งแต่เกิดและมีชีวิตอยู่ เด็กมีสิทธิที่จะมีชีวิตรอด ได้รับการจดทะเบียนเกิด มีสิทธิที่จะมีชื่อ ได้สัญชาติ และได้รับการเลี้ยงดูจากบิดามารดาของตน ไม่ถูกแยกจากและนอกจากนี้แล้วสิทธิมนุษยชนยังมีความสำคัญในแง่ของการเป็นหลักประกันของความเป็นมนุษย์ และ เสรีภาพ และสภาวะ โลกปัจจุบันเรื่องของสิทธิมนุษยชนก็ไม่ใช่เรื่องประเทศใดประเทศหนึ่งเท่านั้น หากแต่เป็นเรื่องที่สังคมทั่วโลกต้องให้ความสำคัญ

ในปี 2532 สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้มีการรับรองการจัดทำอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งเป็นข้อตกลงระหว่างประเทศและได้รับการรับรองมากที่สุดในโลกถึง 196 ประเทศ และมีผลใช้บังคับในวันที่ 2 กันยายน 2533 ประกอบด้วยบทบัญญัติรวม 54 ข้อ ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อที่จะร่วมให้สัญญากับเด็กๆทุกคน ทุกรุ่นว่าจะให้ความคุ้มครองดูแลอย่างเต็มความสามารถและเท่าเทียมกัน และในทางต่างประเทศก็มีปัญหาเช่นนี้เหมือนกัน ปัญหาดังกล่าวถือเป็นปัญหาระดับโลกที่เด็กเหล่านี้ที่ไม่ได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานที่ควรจะได้ตามหลักศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ประเทศไทยจึงเล็งเห็นความสำคัญของเด็กหรือมนุษยชนและได้ร่วมให้สัตยาบันลงนามในสนธิสัญญาระหว่างประเทศ โดยเรียกว่าอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งจะเป็นรากฐานอันสำคัญในการรับรองว่าจะปกป้องและคุ้มครองเด็ก โดยอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กนั้นมีหลักการสำคัญที่มุ่งเน้นให้เด็กต้องได้รับสิทธิ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องปัญหาการได้รับสิทธิพื้นฐานและการศึกษาของเด็กไร้สัญชาติและเด็กต่างด้าว โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์จตุพร วงศ์ทองสรรค์ และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์ จรัส เล็งวิทยา และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

พื้นฐานอยู่ 4 ประการ คือ สิทธิการอยู่รอด สิทธิในการได้รับการปกป้องคุ้มครอง สิทธิในการพัฒนา และสิทธิในการมีส่วนร่วม

ซึ่งสิทธิพื้นฐานที่เด็กทุกคนต้องได้รับ ไม่ว่าจะเป็นคนชนชั้นไหน ชาติเดียวกันหรือไม่ หรืออยู่ในวัยใด ต้องได้รับสิทธินั้นทุกคน เพราะสิทธิเป็นอำนาจชอบธรรม ที่ทุกคนต้องมีโดยไม่เบียดเบียนผู้อื่น แต่ด้วยเด็กมีความเสี่ยงต่อสถานการณ์ต่างๆ มากกว่าผู้ใหญ่ ทำให้เด็กมีโอกาสถูกทำร้ายได้ง่ายทั้งจากบุคคลภายนอกหรือแม้กระทั่งจากบุคคลในครอบครัวของเด็กเอง เพราะในหลายๆสังคมเด็กมักถูกมองว่าเป็นสมบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ดังนั้นเด็กจึงเป็นเพียงผู้ซึ่งกำลังจะกลายเป็นผู้ใหญ่ ยังไม่สามารถทำงานเพื่อสังคมได้ ทำให้เด็กไม่มีสิทธิในการออกเสียงหรืออำนาจทางการเมืองและเด็กมีพลังทางเศรษฐกิจน้อย ความคิดเห็นของเด็กจึงมักไม่ค่อยได้รับการยอมรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมส่วนใหญ่ยังขาดโครงสร้างทางกฎหมายและสังคมที่จะปกป้องคุ้มครองสิทธิเด็กและสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กต้องมีนั้น จึงได้มีบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กประกอบด้วยบทบัญญัติ 54 ข้อ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับสิทธิของเด็กโดยตรง ซึ่งกำหนดและเน้นหลักสิทธิพื้นฐานของเด็ก 4 ประการที่รัฐต้องมีให้ อันได้แก่

1. สิทธิการอยู่รอด เป็นการห้ามเลือกปฏิบัติต่อเด็ก เพราะการให้ความสำคัญแก่เด็กทุกคนเท่าเทียมกัน โดยต้องไม่คำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ในเรื่องเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง ชาติพันธุ์ หรือสังคม ทรัพย์สิน ความทุพพลภาพ การเกิด หรือสถานะอื่นๆของเด็ก หรือบิดามารดา หรือผู้ปกครองทางกฎหมาย ทั้งนี้ เพื่อให้เด็กมีโอกาสที่เท่าเทียมกัน และเด็กจะต้องได้รับการดูแลสุขภาพขั้นพื้นฐานให้ดีที่สุด ซึ่งบัญญัติอยู่ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กใน ข้อ 2, ข้อ 6, ข้อ 7, ข้อ 22, ข้อ 24

2. สิทธิในการได้รับการปกป้องคุ้มครอง ซึ่งเป็นป้องกันจากการกระทำ หรือการดำเนินการทั้งหลายต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นอันดับแรก คือ เป็นสิทธิในการได้รับการปกป้องคุ้มครองจากการถูกเอาเปรียบทางเพศ, การใช้แรงงานที่อาจจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือ พัฒนาการของร่างกาย สมองและจิตใจของเด็ก, การแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ, สิทธิที่จะได้รับความยุติธรรมจากรัฐในกรณีถูกกล่าวหาและการพิจารณาคดี และการปกป้องคุ้มครองเด็กที่มีชีวิตอยู่ในภาวะยากลำบาก เช่น เด็กพิการ์ เด็กผู้ลี้ภัย เด็กกำพร้า เป็นต้น ซึ่งบัญญัติอยู่ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กใน ข้อ 32 ประกอบข้อ 19

3. สิทธิในการได้รับการพัฒนา สิทธิในการที่จะมีชีวิตและการอยู่รอด และการพัฒนาทางด้านจิตใจ อารมณ์สังคม สิทธิที่จะได้เล่นและพักผ่อน, สิทธิที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรม, สิทธิที่จะได้รับสิทธิในการศึกษาทุกประเภท, สิทธิที่จะคิดพัฒนาสติปัญญาและนับถือศาสนา ซึ่งบัญญัติอยู่ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กใน ข้อ 28

4. สิทธิในการมีส่วนร่วม หรือสิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นของเด็ก และการให้ความสำคัญกับความคิดเห็นเหล่านั้น รวมทั้ง โอกาสที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆของสังคม และมีส่วนร่วมตัดสินใจในครอบครัว โรงเรียน และชุมชน ซึ่งบัญญัติอยู่ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กใน ข้อ 13 และข้อ 15

สิทธิเหล่านี้เป็นสิทธิที่รัฐจะลิดรอนไม่ได้ และไม่สามารถที่จะทำอย่างใดอย่างหนึ่งหรือพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้เด็กขาดสิทธิพื้นฐานโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ซึ่งผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาแล้วพบว่าปัญหาของการได้สิทธิพื้นฐานและด้านการศึกษาของเด็กไร้สัญชาติ และเด็กต่างด้าว นั้น มีปัญหาอยู่ที่ประการ ผู้ศึกษาจึงขอแยกอธิบายให้ทราบถึงที่มา ปัญหา และแนวทางการแก้ไขดังนี้

ประการที่หนึ่ง เรื่องการแจ้งเกิด การจดทะเบียนการเกิด ตามระเบียบสำนักงานทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนและบัตรประจำตัวของคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่ในราชอาณาจักรเพื่อการทำงาน พ.ศ. 2561 มาตราในข้อ 6 วรรคสองที่บัญญัติไว้ว่า “รายการที่อยู่ของคนต่างด้าวในทะเบียนประวัติ ให้นายทะเบียนลงเลขที่บ้านของบ้านนายจ้างหรือโรงงานหรือสถานที่ประกอบการที่คนต่างด้าวทำงานอยู่ หรือบ้านที่นายจ้างจัดไว้ให้คนต่างด้าวเข้าพักอาศัย ต้องมีหนังสือแจ้งยืนยันจากนายจ้างเป็นหลักฐาน” ซึ่งบิดามารดาที่ไม่ได้เข้าประเทศไทยอย่างถูกต้องด้วยกฎหมายต้องใช้เอกสารยินยอมจากนายจ้างประกอบการแจ้งเกิดบุตรเสมอ ทำให้มีนายจ้างหลายรายปฏิเสธที่จะจัดทำเอกสารยืนยันการจ้างงานและเอกสารส่วนบุคคล เนื่องจากกลัวที่จะต้องนำแรงงานต่างด้าวเข้าสู่ระบบและเสียค่าปรับตามกฎหมาย

เป็นประเด็นปัญหาว่ากฎหมายภายในของประเทศไทยยังไม่สอดคล้องกับหลักกฎหมายสากลอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ที่เน้นคุ้มครองการได้รับสิทธิพื้นฐานของเด็ก เนื่องจากการแจ้งเกิดเด็กเป็นการรับรองสถานะการเป็นบุคคลตามกฎหมายและเป็นการเริ่มต้นการได้สิทธิพื้นฐานทุกอย่าง แต่ถ้าหากบิดามารดาที่เป็นแรงงานต่างด้าวโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายไม่มีเอกสารยืนยันจากนายจ้าง เป็นเหตุให้เด็กมีสถานะเลือนลอย ทำให้เด็กไม่มีข้อมูลในระบบทะเบียนราษฎรและไม่มีเลข 13 หลักเพื่อออกบัตรเอกสารแสดงการยืนยันความมีตัวตนมีสถานะเป็นบุคคลตามกฎหมาย และเป็นปัญหาต่อการใช้สิทธิตัวเด็กเองต่อไปในอนาคต ซึ่งเมื่อเด็กคลอดในไทยแล้วนั้นย่อมเป็นเรื่องที่รัฐจะต้องให้การดูแล โดยไม่มีเงื่อนไขอยู่แล้ว

ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่า ต้องปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติในข้อ 6 ตามระเบียบสำนักงานทะเบียนกลางฯ นี้เพราะถือว่าเป็นอุปสรรคกับบิดามารดาผู้เป็นแรงงานต่างด้าวอย่างมาก ด้วยบทกำหนดของกฎหมายที่ต้องใช้เอกสารยินยอมจากนายจ้างนั้นทำให้แรงงานต่างด้าวไม่สามารถเข้าถึงการแจ้งเกิด ซึ่งกรณีเช่นนี้ผู้ศึกษามองว่าควรใช้มาตรการทางเลือกเพื่อให้มีการจดทะเบียนสำหรับการแจ้งเกิดเด็กแก่บิดามารดาที่เป็นแรงงานผิดกฎหมาย เพราะอาจจะส่งผลกระทบต่อ การได้รับสิทธิพื้นฐานของเด็กและอาจกระทบไปถึงระบบเศรษฐกิจคือการพึ่งพา ขบวนการนายหน้าตัวแทน หรือทำให้เกิดการทุจริตในหน่วยงานของรัฐและอาจนำไปสู่การค้ำมนุษย์ เกิดภาพลักษณ์ที่เสื่อมเสียของประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา อาจนำไปสู่ระบบการค้าและความมั่นคงระหว่างประเทศ

ประการที่สอง ปัญหาด้านการศึกษา เนื่องจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาตรา 10 กล่าวไว้ว่า “การจัดการศึกษา ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย” บทบัญญัตินี้ต้องการให้เด็กทุกคนไม่ว่า

จะมีสัญชาติไทยหรือไม่ ได้รับการศึกษาเช่นเดียวกันแต่ก็ยังมีเด็กอีกบางส่วนที่ไม่ได้เข้าเรียน แม้จะมีกฎหมาย ซึ่งรวมถึงเด็กไร้สัญชาติและเด็กต่างด้าว

การที่เด็กเหล่านี้ที่จะได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานตามกฎหมายเท่าเทียมกับเด็กไทยได้นั้น จะต้องเป็นบุตรที่เกิดจากบิดามารดาที่ได้เข้ามาประกอบกิจการหรือเข้ามาทำงาน โดยชอบด้วยกฎหมายมาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี เนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบการที่เป็นแรงงานข้ามชาติและต้องทำการต่อวีซ่านั้นจะได้ระยะเวลาในการต่อคือ 2 ปี ต่อ 1 ครั้ง และระยะเวลาที่ผู้ศึกษากำหนดนั้น ผู้ศึกษามองว่าเป็นระยะเวลาที่เหมาะสม เพราะผ่านการต่อวีซ่ามาแล้ว 2 ครั้งถือได้ว่าเป็นหลักประกันว่าผู้ประกอบการต่างชาติเหล่านี้พร้อมที่ในเรื่องด้านการอยู่อาศัยหรือการทำกิจการในประเทศไทย และพร้อมที่จะสนับสนุนให้เด็กได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสมและมีความมั่นคงต่อชีวิตของเด็ก และพร้อมทั้งเรื่องค่าใช้จ่ายในการศึกษาของเด็ก และหากผู้ประกอบการที่มีการอยู่อาศัยนานย่อมมีทักษะการสื่อสารที่สามารถเข้าใจกัน ได้ประกอบกับทางรัฐบาลไทยมีนโยบายจะให้สัญชาติไทยแก่บุคคลไร้สัญชาติที่มีหลักฐานอยู่ในประเทศไทยเกิน 10 ปี จึงทำให้คนเหล่านี้ยิ่งมีความมั่นใจและอยากอาศัยใช้ชีวิตในประเทศไทยต่อไป และก็อยากส่งลูกหลานเข้ารับการศึกษา เพื่อหวังให้มีการศึกษาที่สูงและได้มีงานทำที่ดีเช่นเดียวกับความหวังของผู้ปกครองไทย

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเห็นว่า ตามบทบัญญัติ มาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ยังคงขัดต่อกฎหมายภายในของประเทศอยู่นั้นเองเป็นประเด็นปัญหาว่าเด็กไร้สัญชาติและเด็กต่างด้าวเหล่านี้สมควรที่จะได้รับสิทธิเทียบเท่าเด็กที่มีสัญชาติไทยหรือไม่ ซึ่งไม่ควรมีสิทธิที่เทียบเท่าเด็กที่มีสัญชาติไทยอยู่แล้ว เพราะรัฐบาลจะต้องพัฒนาและดูแลเด็กในสัญชาติของตนเองให้ดีเสียก่อน

ประการที่สาม ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกันสุขภาพ ตามข้อ 24 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิข้อที่ 24.1 กล่าวไว้ว่า “เด็กที่จะได้รับมาตรฐานสาธารณสุขที่สูงที่สุดเท่าที่จะหาได้และสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับการบำบัดรักษาความเจ็บป่วยและการฟื้นฟูสุขภาพ รัฐภาคีจะพยายามดำเนินการที่จะประกันว่าไม่มีเด็กคนใดถูกกีดกันสิทธิในการรับบริการดูแลสุขภาพเช่นว่านั้น” โดยรัฐมีหน้าที่ที่จะต้องให้ได้รับการดูแลสุขภาพให้ดีที่สุด โดยเฉพาะเด็ก ที่ยังมีภูมิคุ้มกันต่ำ ไม่สามารถสู้ต่อโรคร้ายแรงได้เท่าผู้ใหญ่ ดังนั้นเด็กจำเป็นที่จะต้องได้รับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคต่างๆในเด็กให้ครบตามวัย

ด้วยในภาวะปัจจุบันที่ประเทศไทยยังจำเป็นต้องพึ่งพาแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้าน ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าพวกเขาเป็นอีกหนึ่งกำลังสำคัญที่จะช่วยขับเคลื่อนประเทศให้เดินไปข้างหน้าได้ และเด็กที่เกิดจากแรงงานต่างด้าวนั้นก็ยังเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้ประเทศไทยพัฒนาขึ้นไปอีกระดับ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่ต้องดูแลเด็กต่างด้าวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีสุขภาพกายและใจที่แข็งแรง และสามารถเข้าถึงประกันสุขภาพเด็กต่างด้าว ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กทุกคนควรจะได้รับ

ปัจจุบันยังมีกลุ่มคนที่ยังไม่ได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานด้านสาธารณสุขและไม่มีหลักประกันสุขภาพ จำนวน 133,893 คน และหากนับรวมกับเด็กนักเรียน นักศึกษารหัส G (เด็กนักเรียนที่มีเลขประจำตัวขึ้นต้นด้วยอักษร G) มีจำนวนประมาณ 203,776 คน กลุ่มเหล่านี้ คือกลุ่มที่ยังเข้าไม่ถึงสิทธิขั้นพื้นฐานในการรับบริการด้านสุขภาพที่มนุษย์ทั่วไปพึงมีตามหลักสิทธิมนุษยชนสากลและในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา โรคกลุ่มเสี่ยงที่พบมากที่สุดคือโรคคอ

ตีบ และวัณโรค หากเด็กเหล่านี้ยังไม่ได้รับสิทธิด้านสาธารณสุขขั้นพื้นฐาน หรือ วัคซีน ก็อาจทำให้เกิดการแพร่ระบาดของไปสู่คนทั่วไปได้ ดังนั้น เมื่อเจ็บป่วยและมารักษาที่โรงพยาบาล ทำให้ต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลกันเอง หากเป็นครุพามา ภาระก็จะตกที่ครู หากเป็นพ่อแม่พามา ก็จะตกที่พ่อแม่

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่ากลุ่มเด็กที่เป็นนักเรียนไร้สถานะหรือกลุ่มที่รอการพิสูจน์ ต้องได้รับสิทธิการเข้าถึงทุนคืนสิทธิ และในส่วนเด็กแรงงานต่างด้าวที่ไม่เข้าเกณฑ์การรักษาฟรี ให้ซื้อบัตรสุขภาพราคาถูกลง โดยเสียค่าใช้จ่ายปีละ 365 บาท และขยายอายุเด็กที่ซื้อบัตรให้เกิน 7 ปี ตามเจตนารมณ์ของหลักอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ 24 พร้อมทั้งเร่งดำเนินการให้สิทธิ(คืนสิทธิ)ขั้นพื้นฐานด้านสาธารณสุขแก่เด็กนักเรียนที่มีเลขประจำตัวขึ้นด้วยตัวอักษร (G) ที่ผ่านการคัดกรองข้อมูลแล้วไม่ได้เข้าช้อนกับกลุ่มเด็กที่เคยได้รับสิทธิไปแล้วในอดีตและอีกทั้งให้กระทรวงสาธารณสุขมีนโยบายขยายบัตรประกันสุขภาพในราคาถูกลงให้แก่กลุ่มเด็กนักเรียน กลุ่ม G ที่ไม่เข้าเกณฑ์ได้รับสิทธิ(คืนสิทธิ) และกลุ่มคนต่างด้าวอื่น ๆ เพื่อให้เข้าถึงสิทธิขั้นพื้นฐานด้านสาธารณสุข ถ้วนหน้า และยังเป็นการป้องกัน ควบคุมโรคระบาด และแก้ไขปัญหาหรือแบ่งเบาภาระหนี้สินให้แก่หน่วยบริการ

ประการที่สี่ ปัญหาด้านเศรษฐกิจ เด็กไร้สัญชาตินั้นมักจะถูกเอาเปรียบจากผู้ที่ต้องการผลประโยชน์และยังพบว่ามีสถานประกอบการขนาดเล็กนำเด็กที่อายุต่ำไม่เกินกว่า 18 ปีบริบูรณ์ไปใช้แรงงานอย่างผิดกฎหมายหรือเห็นช่องว่างของกฎหมายนำเด็กเหล่านี้ไปเพื่อทำการค้ามนุษย์ การขายและการลักพาเด็ก การล่วงละเมิดทางเพศ เป็นการแสวงหาผลประโยชน์กับเด็กและทำเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน อย่างเช่นพระราชบัญญัติกัมพูชา พ.ศ.2542 มาตรา 29

จากบทบัญญัติจะพบได้ว่าในปัจจุบันพบเด็กที่มีอายุเพียง 15 ปี ต้องได้เป็นนักมวยอาชีพ เพราะต้องหาเลี้ยงชีพและครอบครัว แสดงให้เห็นว่าเด็กเหล่านี้อาจไม่ได้รับการศึกษา และที่ผ่านมายังพบว่า การเข้าถึงการศึกษาในระบบ โรงเรียนของเด็กที่ไม่มีสัญชาติยังมีปริมาณที่จำกัด ดังนั้นการจัดการกฎหมายให้ครอบคลุมถึงสิทธิของเด็กในการศึกษาเพื่อพัฒนาเด็กที่ไม่มีทะเบียนราษฎร หรือไม่มีสัญชาติไทย ประเด็นปัญหาคือยังพบว่าในประเทศไทยยังคงมีกฎหมายภายในที่ส่งเสริมให้มีการใช้แรงงานเด็กอยู่ ตามที่ผู้ศึกษาได้ยกตัวอย่างไว้คือ การจดทะเบียนนักมวยเด็ก พระราชบัญญัติกัมพูชา พ.ศ.2542 ซึ่งกำหนดอายุขั้นต่ำของนักมวยที่สามารถจดทะเบียนได้ที่อายุไม่ต่ำกว่า 15 ปีบริบูรณ์ ซึ่งตามกฎหมายแล้วในความหมายของคำว่า เด็ก จะต้องเป็นผู้ที่มีอายุไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ เป็นช่องว่างให้แก่ผู้ที่แสวงหาผลประโยชน์ในการนำเด็กมาใช้แรงงาน และบางครั้งอาจไม่มีการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน ซึ่งส่งผลต่อสุขภาพ ความปลอดภัย และพัฒนาการทางร่างกายและสติปัญญาของเด็กถือว่าขัดต่อหลักกฎหมายสากลระหว่างประเทศว่าด้วยอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ในข้อ 32 ที่จะต้องคุ้มครองจากการแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและจะต้องคุ้มครองการทำงานที่เสี่ยงอันตราย หรือขัดขวางการศึกษา หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กในข้อ 32 กำหนดไว้ว่า “รัฐภาคีจะต้องดำเนินการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ และการกระทำทางเพศที่มีขอบทุกรูปแบบเพื่อการนี้ รัฐภาคีจะต้องดำเนินมาตรการ

ที่เหมาะสมทั้งปวงทั้งมาตรการภายในประเทศและมาตรการทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อป้องกัน” ประกอบข้อที่ 19 ที่กำหนดไว้ว่า “รัฐจะต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงทั้งด้านนิติบัญญัติ บริหาร สังคมและการศึกษา ในอันที่จะคุ้มครองเด็กจากรูปแบบทั้งปวงของความรุนแรง ทั้งทางร่างกายและจิตใจ การทำร้ายหรือการกระทำอันมิชอบ การทอดทิ้งหรือการปฏิบัติโดยประมาท”ซึ่งจะเห็นได้ว่ารัฐภาคีต้องมีหน้าที่อย่างยิ่งในการดูแลเด็กให้รอดพ้นจากอันตรายทั้งปวง เพื่อคุณภาพในการใช้ชีวิต

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าให้แก้กฎหมายพระราชบัญญัติกฬามวย พ.ศ.2542 ในมาตรา 29 ว่าจากที่นักมวยสามารถขึ้นทะเบียนเป็นนักมวยได้ตั้งแต่อายุ 15 ปี ให้เปลี่ยนเป็นสามารถขึ้นทะเบียนได้ตั้งแต่อายุ 18 ปี บริบูรณ์เป็นต้นไป เนื่องจากร่างกายเด็กที่มีอายุ 18 ปีนั้น ถือได้ว่าแข็งแรงและมีร่างกายที่กำยำเนื่องจากร่างกายมีการสร้างมวลกล้ามเนื้อพอสมควรแล้ว เพราะเด็กจะต้องได้รับความคุ้มครองทั้งสิทธิ การอยู่รอด และการพัฒนาทั้งทางร่างกายและการศึกษา เมื่อเด็กเหล่านี้มีการบาดเจ็บจนเป็นเหตุให้เกิดการหยุดพัฒนาของเด็กก็เท่ากับว่ากฎหมายภายในของประเทศยังไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเนื่องจากรัฐภาคีนั้นยังคุ้มครองเด็กไม่ได้

เอกสารอ้างอิง

สิน้อย เกษมสันต์ ณ อยุธยา, สิทธิเด็กกับการละเมิดและการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก,

(วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 39:พ.ศ.2539-2540),หน้า 16

อวิการัตน์ นิยมไทย, การปฏิรูปกฎหมาย:LAW REFORM (2552)

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child)

Available URL: <http://humanrights.mfa.go.th>

ภัทริดา สุคุณณี , “บทวิเคราะห์รัฐธรรมนูญ เรื่อง สิทธิเด็ก เยาวชน และบุคคลในครอบครัว”,

Available URL: <https://www.parliament.go.th/Amnesty International Thailand,ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ,>

กัลยาณี พรหมทอง, “แนวทางการจัดการศึกษา” ,

Available URL: <https://skm.go.th>